

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CENTIMS

BARCELONA, 19 DE GENER DE 1929

ANY II - Núm. 49

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIO

Carme, 20 int., 1.er

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00
FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50
ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

Davant el número 50 de L'OPINIÓ

El pròxim número del nostre periòdic, company lector, serà el número 50. Després de gairebé un any d'aportar, setmanalment, les afirmacions de la jove democràcia catalana a la formació ideològica del nostre poble, tenim el dret de dir que estem realitzant una obra que dona ja uns fruits magnífics. Estudiem-la.

Pel seu caràcter de tribuna lliure d'idees avançades, L'OPINIÓ ha omplert un buit que existia entre la premsa catalana editada a Barcelona. Molts valors espirituals ben catalans o bé no tenien una tribuna que es fes ressò de les seves veus o bé veien limitada la seva producció per agermanaments i toleràncies en què els homes d'esquerra ho sacrificaven tot a canvi de no molestar les creences oficialment protegides dels homes de dreta. Avui la lluita ideològica és un fet, en benefici evident de la selecció i de la totalització de la nostra cultura.

Pel seu caràcter específicament socialista, L'OPINIÓ, sense partidismes de cap mena, ha incorporat a la premsa catalana les ideologies predominants en la democràcia europea i ha donat una pública manifestació de quines seran les orientacions de la futura democràcia catalana, obrint els braços als intel·lectuals per estrenguer amb una abraçada de germanor tots els treballadors. S'ha acabat, a Catalunya, i per sempre, la covardia que feia impossible el voler conèixer, estudiar, comprendre i resoldre amb esperit de justícia les reivindicacions de les masses obreres.

Pel seu caràcter lliurepensador, per la seva tònica contrària als dogmatismes de tota mena, L'OPINIÓ haurà fet possible que els intolerants, que són la immensa majoria del catòlics-clericals, tinguin bona ocasió de repetir, una vegada més, els seus actes contraris al més elemental liberalisme.

Per la seva independència de tot partit polític constituït fins ara, L'OPINIÓ farà impossible que l'actual parèntesi de la política catalana es cloqui com si res no hagués passat i tornin els mateixos homes amb les mateixes banderes.

La necessària revisió de valors ideològics i personals és i serà un fet claríssim en benefici directe del moviment col·lectiu i les seves reivindicacions més humanes.

Per totes aquestes raons i per la propaganda en tots els indrets de Catalunya de les idees democràtiques, cuidant els camps sembrats i sembrant els erms, L'OPINIÓ, sense pretensions vanitoses, però també sense falses modesties, reivindica el lloc d'honor que li correspon en les avançades del moviment redemptor del nostre poble.

Un periòdic com el nostre, que serveix

LA GIRAFETA ESTUPIDA

(De "Lustige Blaetter", Berlín)

exclusivament finalitats ideals, té dos aspectes que no pot descuidar en cap moment. Un d'ells és el to. En un poble tan treballat pels elements de dreta com el nostre i en el qual són també corrents els treballs subterranis, petites pressions, consells interessats o coaccions dissimulades per fer claudicar, d'una manera insensibile, però constant, els que orgullosament ens proclamem inadaptats, iconoclastes i jacobins, és essencial mantenir el to. Per aconseguir-ho només hi ha un camí. Viure amb independència econòmica, sense compromisos de cap mena, ni materials ni personals.

L'altre aspecte és la difusió. Cal sacrificar tot el que es pugui a la major difusió del periòdic, a la seva penetració en capes cada vegada més extenses i més profundes de la societat. I per sobre de tot, fer assequible el periòdic a la joventut i a les classes econòmicament més necessitades. Perquè tan la joventut, acaparada per una ensenyança confessional,

com les classes més humils, apartades sistemàticament de tota cultura, són, per això mateix, les que més fonament han de reaccionar contra una injustícia ambiental tan deplorable.

Per atendre, com es mereixen, el seu to i la seva difusió, des del pròxim número cinquanta L'OPINIÓ es vendrà al preu de QUINZE CENTIMS. El seu format, també de vuit pàgines, serà més reduït que l'actual. El sacrifici econòmic que això ens representa esperem veure'l compensat, de moment, per l'aportació que ens fan els "Protectors de L'OPINIÓ" que responen a la nostra crida han vingut durant aquestes últimes setmanes subscriuint-se amb quotes superiors a la normal. Més endavant esperem trobar la compensació amb el major tiratge que un preu més assequible a tothom representarà.

Aquestes reformes que introduïm al periòdic de la democràcia catalana, fent-lo independent de tota mena de pressions i dotant-lo d'una major facilitat de venda, ens permeten d'afirmar, amb plena convicció, que l'obra que hem realitzat durant els seus primers cinquanta números serà molt més eficaç i de fruits més esponsorosos d'aquí endavant.

L'OPINIÓ

Enquestes de L'OPINIÓ

Havíem ja donat per acabada la nostra enquesta, i publicat, per bé que amb fortes mutilacions involuntàries, el criteri que ens mereixia el seu resultat, quan ens ha sorprès l'arribada de la contestació del Senyor Esteve Pagès.

No hem pogut menys de donar-la a conèixer malgrat venir tan tardana, perquè el nostre il·lustre amic explica i fonamenta a bastament els motius del retard. El Senyor Esteve Pagès s'excusa dient que se li ha menjat setmana darrera setmana l'estudi acurat de l'ideari a què responen la major part dels editorials de "La Publicitat" i fins i tot de "La Nau". Ens escriu: "Què pensar? Defensen un pairalisme químicament pur? un federalisme adaptat? un liberalisme aprofitable? una ortodòxia ben entesa dintre un modernisme una miqueta heterodox? Ai, las!, no ho puc trobar".

Per altra part, l'actiu col·laborador s'ha hagut de refer dels greus estralls que en el seu senzill esperit havien ocasionat les escomeses del senyor Fernández i de "La Veü de Sant Martí". Una volta guarit d'això, s'ha decidit a abandonar l'altra recerca per impossible i fer-nos la mercè de dir la seva opinió davant les nostres preguntes.

I. Donades les actuals circumstàncies i pensant en l'esdevenidor, considereu preferible la Monarquia, la República, o creieu indiferents les formes de Govern?

II. Creieu que haurien de recobrar actualitat a casa nostra les idees polítiques de Pi i Margall?

III. Creieu convenient, ara, una col·laboració amb els homes d'Espanya partidaris de la idea pimargalliana del reconeixement dels drets individuals i de les personalitats col·lectives?

IV. Teniu la separació de l'Església i de l'Estat i l'escola neutra com a principis essencials de les idees polítiques liberals?

V. Entenent per socialisme posar a les mans de la col·lectivitat els mitjans de producció i de canvi, el considereu compatible o contradictori amb el liberalisme polític?

VI. Hi creieu en el triomf del Socialisme?

I.—M'indigna que us hàgiu atrevit a preguntar "si són indiferents les formes de govern". Això no ho havíem de posar, perquè ni el mateix Bofill i Mates no us ho pot admetre. Ja ho heu vist com s'ha declarat francament i decididament republicà. La Lliga no s'hi ha atrevit, és cert, però tingueu la seguretat que no són monàrquics una vegada s'han convençut que el comte Jaume el Dissortat va morir sense descendents, almenys legítims. El que passa és que els de "La Veü" són tan maliciosos com els extremistes que han contestat la vostra enquesta pretextant que es desinteressen de la forma de govern. Però, ai fillats! si depengués d'ells, quina se n'armaria!

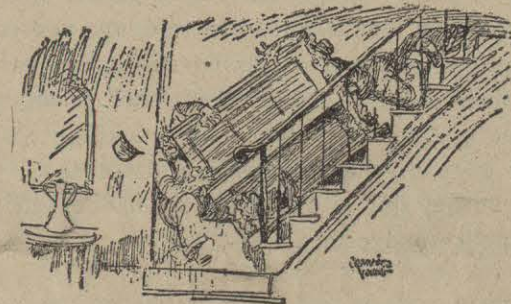
Una republicueta com la meua fóra ben vista per molta gent i no hi hauria grans esveraments, em sembla.

II. — L'actualitat de les idees polítiques de Pi i Margall la veu clara el mateix Pla. I, si no, com és que triga tant a publicar el segon "tomo"?

Tots federals, ben federals. La federació és una mena de germandat que sempre et guarda una poma per la set quan més la necessites, ja sigui en cas de guerra o de grans obres a fer. Què és la vida sinó una sèrie de federacions contínues? Et federes casant-te, establint-te, fent-te de l'Ateneu, anant de visita. I sort en tens. Tots federats, tindriem diputats aquí i allà; i ministres catalans i dels altres; i molts empleats i funcionaris dels dos ordres. Si paguessis impostos, que no hi ha dubte que en pagaries, veuries ben clarament on van els "calets" i per què serveixen. El blat castellà i el "penyo" català federats serien amics i l'un per l'altre voldrien presumir i fer forrolla. El mateix "clero", que ara la passa justa malgrat els sis milions d'augment pressupostari, demanaria als governs dels Estats que rebaixessin els sous atribuïts ara com ara als alts dignataris per a afavorir el rural i de bosc. Com que no passariem mai de cap internacionals i defugiríem expansions extraterritorials, ens podríem permetre el luxe de donar als mestres menjars nutritius i sòlids aptes per a dotar-los de la força indispensable pel seu difícil paper en l'educació pública. Així la gent sabria no

SUMARI

Davant el número 50 de L'OPINIÓ (editorial).
Resposta del Senyor Esteve Pagès, a l'enquesta de L'OPINIÓ.
Un capítol de "Les banyes del Tibidabo", de Domènec de Bellmunt.
Siluetes de la literatura soviètica, per A. R. Palei.
En torn de la República Espanyola (records personals), per Pau Cot i Verdguer.
El miracle de les Gavarres, per Jordi Eyna.
Recordem Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht, per P. Bonet.
La Nova Generació.
1928, any d'impaciències i d'esperances, per Jaume Miravittles.
Subscripció pro David Rey.
Jaurès en català, per Emili Granier-Barrera.
Col·laboracions de L'OPINIÓ:
Ecos, Resum de la setmana, fullotó, Els amics de L'OPINIÓ, conferències, etc.
Caricatures estrangeres.

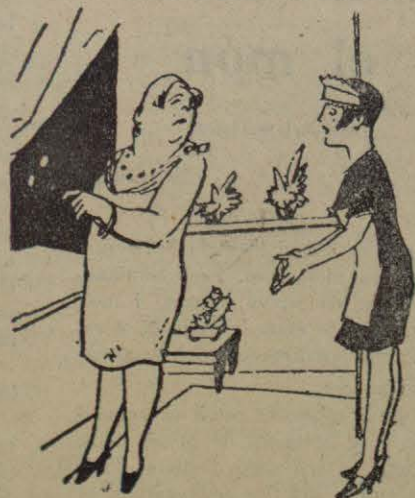
El bastaix. — No sé com hi ha gent que els agrada la música.

(De "Judge", Londres)

sols llegir i escriure sinó també geografia, aritmètica i altres coneixements, necessaris per a entrar en el concert universal. La supressió de les despeses més cares permetria de construir carreteres "esfaltades", com diuen alguns, i aprofitar la força dels salts d'aigua i repoblar els boscos per tal de tenir llenya a repartir entre els que en fossin mereixedors, força llenya.

El mateix Rovira i Virgili, que dubta molt de l'eficàcia del federalisme ("La Nau" del dia 14), en determinats països polinacionals, es convenceria que no hi ha res millor.

Vaja, no cal que argumenti més sobre aquest punt.

—Cuidi, senyora, el senyor s'ha mossegat!
—Com?
—S'ha assegut sobre la dentadura de la senyora.

("Der Wahre Jacob", Berlín)